

Collage

- vijf korte verhalen voor beginnende braillelezers -

INHOUD

1.	Opa Willem	3
2.	Geef mij maar 3 euro	5
3.	Ra, ra, wie ben ik?	7
4.	Duif, ik heb je	9
5.	Een wonderlijk kerstcadeau	11

Opa Willem

Ze zeggen wel eens dat drank slecht is voor de gezondheid. Dat zal het ook best wel zijn maar dat geldt dan persé niet voor opa Willem. Die bloeit helemaal op als hij een borrel op heeft.

Ik weet niet hoe oud hij is. Hij zal dik in de 70 zijn denk ik. Zodra hij echter een neut op heeft, ziet hij er veel jonger uit. Dan wordt hij op zijn manier zelfs grappig. Alleen als hij te veel op heeft begint hij vervelend te worden. Dan gaat hij moppen tappen. Maar allemaal van die overjarige moppen, die je tegenwoordig aan de straatstenen niet meer kwijt kunt.

Maar verder is het oké met opa Willem. Ik ken hem al jaren, want hij woont bij mij in de buurt. Toch was hij altijd een beetje teruggetrokken.

Sinds enkele jaren heeft hij alle remmen losgegooid. Ik weet nu ook waarom. Ik heb het onlangs van zijn zoon René gehoord. De ommezwaai kwam toen zijn vrouw overleed. Ik neem aan dat hij gelukkig getrouwd was. Ik heb hem tenminste nog nooit iets kwaads over zijn vrouw horen zeggen. Toch voelde hij kennelijk het huwelijk als een last. Niet dat hij naar andere vrouwen keek of zo. dat was niks voor opa Willem. Hij gebruikte – zelfs wanneer hij dronken was – geen onwelvoeglijke taal. Zijn moppen waren flauw maar nooit schuin.

Nu schijnt opa altijd al een stevige drinker te zijn geweest. Al voor zijn huwelijk lustte hij best een stevige slok. Toen hij echter in het huwelijksbootje stapte was het uit met de pret. Zijn vrouw wilde niet hebben dat hij dronk, zelfs geen glaasje rosé. Hij mocht thuis ook niet roken want dat was slecht voor de gordijnen.

Geef mij maar 3 euro

Het is zomer. Het is eindelijk mooi weer na al die weken met regen.

Ik kijk naar buiten. Henk-Jan, mijn buurman, werkt in zijn tuin. Aardige jongen.

We kunnen het goed met elkaar vinden.

En daar staat mijn trots waar ik zo hard voor heb gewerkt: mijn auto.

Maar wat is hij vies! Hoog tijd voor een wasbeurt.

Ik vind het geen leuk klusje, maar het moet gebeuren.

Met emmer en spons ga ik naar buiten.

Het is erg mooi weer en Henk-Jan, ~~mijn buurman~~, komt ook naar buiten

Zijn tuin ligt er erg mooi bij. Ik moet ook nodig wat in de tuin doen.

Maar eerst ga ik de auto wassen.

Ik ga aan de slag. Elk plekje moet schoon.

Na een uur ben ik klaar. Tevreden kijk ik naar het resultaat.

Wat is hij mooi!

Henk-Jan komt ook even kijken en zegt dat mijn auto er weer prachtig uit ziet.

Hij glimt helemaal.

Vol trots sta ik ook te glimmen.

Dan heb ik zin om even een stukje te rijden.

Ik haal de autosleutel uit mijn zak. Ik wil de deur open maken. Wat raar. De sleutel past niet.

Dan pakt Henk-Jan zijn sleutel en ja hoor, die past wel!

Ik begrijp er niets van. Stel je voor: de sleutel van een ander past ook op mijn auto. Iedereen kan er met mijn auto vandoor.

Maar Henk-Jan lacht en bedankt me hartelijk voor het wassen van zijn auto. Hij vraagt of ik misschien de binnenkant ook nog even wil doen.

Ik sta met stomheid geslagen. Ik weet niet wat ik zeggen moet. Nu zie ik het pas.

Achter deze auto staat die van mij. Dezelfde kleur, hetzelfde merk.

Ik heb niet mijn eigen auto gewassen maar die van mijn buurman.

En hij heeft niets gezegd!

Hij heeft mij gewoon mijn gang laten gaan.

Aardige jongen, die buurman.

Ik dacht even na en vroeg hem voor de grap om 3 euro als beloning voor het wassen van zijn auto. En ja hoor, hij Pakte zijn portemonnee en betaalde me keurig. Lachend zei hij dat ik hem de volgende keer ook wel weer mocht wassen!

Ra, ra, wie ben ik?

Ik zeg door de telefoon dat ik er over een half uur ben.

Over een half uur moet ik werken. Mijn man Rien en ik hebben een kledingwinkel. Om de beurt werken we in de winkel. Zo blijft er ook tijd over voor andere dingen. En zo kunnen we ook nog het huishouden doen. We hebben er allebei veel plezier in.

Op dit moment werkt Rien. Ik ga hem zo aflossen.

Ik loop door het winkelcentrum. Ik loop een paar winkels in en uit.

Opeens zie ik mijn moeder. Wat doet zij hier? Is ze aan het winkelen? Nee, natuurlijk niet!

Ik weet het al. Ze wil Rien en mij verrassen met een onverwacht bezoek.

Dat doet ze wel vaker. Wacht, ik zal háár eens verrassen!

Ik sluip achter moeder aan. Heel stilletjes. Als ze omkijkt, duik ik snel weg.

Ik kom steeds dichterbij. Ik neem een aanloop en sla mijn handen voor haar ogen en vraag wie ik ben.

Een vreemde stem antwoordt: "ik zou het niet weten kind".

Ik schrik. Snel trek ik mijn handen weg.

De dame draait zich om en kijkt mij verbaasd aan. Daar sta ik met een hoofd als een biet.

Wat voel ik me stom.

Ik zeg stotterend tegen haar dat ik dacht dat zij mijn moeder was.

De dame zegt vriendelijk dat dat niet het geval is.

Lachend loopt ze door.

Als ik Rien het verhaal vertel, moet hij smakelijk lachen.

De volgende keer zal ik eerst goed kijken voordat ik iemand begroet.

Duif, ik heb je!

Mijn man Hans vraagt mij of ik zijn twee duiven weer binnen wil laten.

Hans houdt postduiven. Hij heeft er net twee uit gelaten. Het is acht uur. Hij moet naar zijn werk.

Hij denkt dat ze over een uur wel terug zullen zijn. Hun voerbak staat in het schuurtje.

Ik zeg dat het goed is. Al vraag ik me wel af hoe ik dat moet doen.

Ik heb nooit eerder zijn duiven binnen gelaten.

Hans vertrekt. Ik ga naar de keuken. Er staat nog een grote afwas.

Ik ga aan de slag. Voor het raam heb ik een goed uitzicht.

Als de duiven aankomen, kan ik ze zo zien.

Bijna heb ik de afwas gedaan, en ja hoor, daar zijn de twee duiven.

Ik ga naar het schuurtje en pak de voerbak. Ik doe er wat voer in en ga weer naar buiten. De deur van de ren zet ik open. Ik fluit en ik roep. Ik lok ze met het voer. Maar ze willen niet eten. Ze blijven zitten waar ze zitten. De ren gaan ze niet in.

Ik probeer het nog eens, maar ze willen niet. Ze lopen alleen wat heen en weer als ik naar ze toe loop.

Zo ben ik bijna een uur bezig. Ik begin er genoeg van te krijgen. Hoe krijg ik ze nu naar binnen? Ineens heb ik een idee. Ik ga naar binnen en haal een theedoek.

Met de theedoek probeer ik ze het hok in te jagen. En wonder boven wonder,
daarmee lukt het me in één keer!

Eindelijk zitten ze in het hok. Om half zes komt Hans thuis en hij vraagt mij hoe
het met de duiven is gegaan.

Ik zeg dat het me met veel pijn en moeite gelukt is.

Hij gaat kijken. Hij komt terug en verbaasd vraagt hij me wat ik heb gedaan.

Zijn postduiven zaten namelijk niet in het hok, maar wel twee kerkduiven.

Ik ben ook helemaal verbaasd,

Hans vraagt me hoe ik die in vredesnaam binnen heb gekregen.

Ik zeg dat ik het gewoon met een theedoek heb gedaan. En met héél véél moeite.

Een wonderlijk Kerstcadeau

Het is een warme zomerdag.

De straten zijn leeg. Een man zit aan de kant van de straat.

Hij zit doodstil voor zich uit te staren.

Hij heeft een zwarte regenjas aan.

Twee jongens komen aanrennen. Ze stoten elkaar aan en lachen om de man. Die heeft een regenjas aan met dit warme weer. Die is gek!

Dan lopen ze weer verder. Opeens roept de man de jongens na. Hij vraagt waar hij is. Is dit New York, Boston of Washington?

De jongens kijken elkaar verbaasd aan. Zou hij echt gek zijn?

Ze willen doorlopen, maar de man zegt dat hij het echt meent. Hij weet niet waar hij is of wie hij is. Hij weet alleen dat hij James heet.

De jongens zeggen dat dit Philadelphia is en lopen door.

Langzaam staat de man op. Hij heeft het warm.

Hoe komt hij hier. Wie is hij?

Ineens voelt hij dat hij honger heeft.

Zou hij geld hebben?

Hij zoekt in zijn zakken. Niets!

James loopt verder. Dan ziet hij een restaurant. Hij krijgt een idee.

Hij vraagt of de man in het restaurant werk voor hem heeft.

Maar die heeft niemand nodig.

Hij probeert nog wat restaurants. Maar zonder resultaat.

Dan probeert hij het in een café.

Misschien heeft hij daar meer geluk.

De man achter de bar vraagt zijn naam.

Hij zegt dat hij James Peters heet.

De man zegt dat hij Bill heet. Hij zegt dat James vanavond maar eens terug moet komen.

Precies op tijd is hij terug. Bill legt hem uit wat hij moet doen.

James werkt hard en doet erg zijn best.

James werkt nu al 14 jaar bij Bill. Hij woont boven het café.

En hij heeft het best naar zijn zin.

Bill en hij zijn vrienden geworden.

Maar nog steeds weet James niet wat er 14 jaar geleden is gebeurd.

Hoe was zijn leven toen? Was hij getrouwd? Had hij kinderen?

Het is de dag voor kerst. James versiert de boom.

Hij laat de piek vallen. Die is in duizend stukjes.

James pakt een veger en blik en veegt de stukjes op.

Dan staat hij op. Au!

Hij stoot zijn hoofd heel hard tegen de rand van de bar.

Wauw, dat doet pijn. James doet even zijn ogen dicht.

Dan schiet hij met een schok overeind.

Opeens weet hij alles weer.

Hij heet James McDonnell.

Hij woont in New York. Hij is getrouwd.

Hij roept Bill

Hij zegt tegen Bill dat hij zich opeens alles weer herinnert.

Veertien jaar geleden heeft hij kort na elkaar twee auto-ongelukken gehad.

Daarbij heeft hij waarschijnlijk zijn geheugen verloren.

Hij vraagt om een telefoonboek van New York.

James bladert als een gek.

Dan ziet hij dat zijn naam er nog in staat.

Hij zegt tegen Bill dat hij naar huis moet.

Hij moet naar Anne, zijn vrouw.

Eerste kerstdag loopt James in New York.

Hij herkent alles weer. De straat waarin hij woonde. Zijn huis.

Hij belt aan. Zijn hart bonst in zijn keel.

Zou Anne hem herkennen?

Hij hoort voetstappen aan de andere kant van de deur.

Een kleine grijze vrouw doet de deur open.

Ze kijken elkaar aan.

James weet niet wat hij moet zeggen.

"Ben jij dat James?" vraagt Anne aarzelend.

Later zegt Anne dat ze altijd wel had gedacht dat James terug zou komen.

Maar het duurde wel erg lang.

Ze raakt even zijn wang aan. Ze zegt zacht dat ze het bijna niet kan geloven.

Het is kerst en James is thuis gekomen.